

ΕΥΡΩΠΗ

Στην εντατική

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΟΥ*

Την ώρα, που η υφήλιος, εκτός από πολέμους και στρατηγικές κατάληψης μελλοντικών γεωπολιτικών πλεονεκτημάτων, «φλέγεται» από δημιουργικότητα, καινοτομία και τεχνική νοημοσύνη, η Ευρώπη, ο άλλοτε βηματοδότης του πολιτισμού, υπέρβαρη, πλαδαρή και δυσκίνητη, προσπαθεί να δείξει ότι έχει ακόμα σφυγμό απέναντι στον καλπασμό των καθαρόαιμων κατασκευαστών ΗΠΑ, Κίνας, Ασιατικών τίγρεων, Ινδίας, που δεκάρα τσακιστή δεν δίνουν για το αν εκπέμπουν διοξείδιο. Παρομοίως, στη χορεία βιομηχανοποιημένων χωρών περιλαμβάνονται Ρωσία, Τουρκία, Ισραήλ, Ιράν, Πακιστάν ακόμα και Μπαγκλαντές.

Κοινή συνισταμένη όλων είναι η ενέργεια. Οι τερατώδεις πλέον ποσότητες, που απαιτεί ο σύγχρονος κόσμος, διαφοροποιούν τις δύο κατηγορίες αντιλήψεων για την απόκτησή της. Από τη μια η διψώσα Δύση, η κομψευόμενη, ντελικάτη και ευαίσθητη Δύση, που αποκρύπτει τα ορυκτά καύσιμα και προσβλέπει σε βουκολικούς λειμώνες πράσινης ανάπτυξης και από την άλλη, οι φρενιτώδεις παραγωγείς της μη-Δύσης, που καταβροχθίζουν οτιδήποτε μπορεί να καεί και προέρχεται από το υπέδαφος.

Η Δύση ήδη εγκλωβισμένη στην ιδεοληψία της για να σώσει τον πλανήτη από μια κλιματική αλλαγή παράγει πλέον περισσότερες προθέσεις ηθικής βελτίωσης παρά χρησικά υλικά. Φτιάχνει κανονισμούς χωρίς να έχει ολοκληρώσει τα κανονιστικά. Ενδιαφέρεται για τον συμπεριφορικό μετάνθρωπο χωρίς να αφουγκράζεται τον κανονικό άνθρωπο.

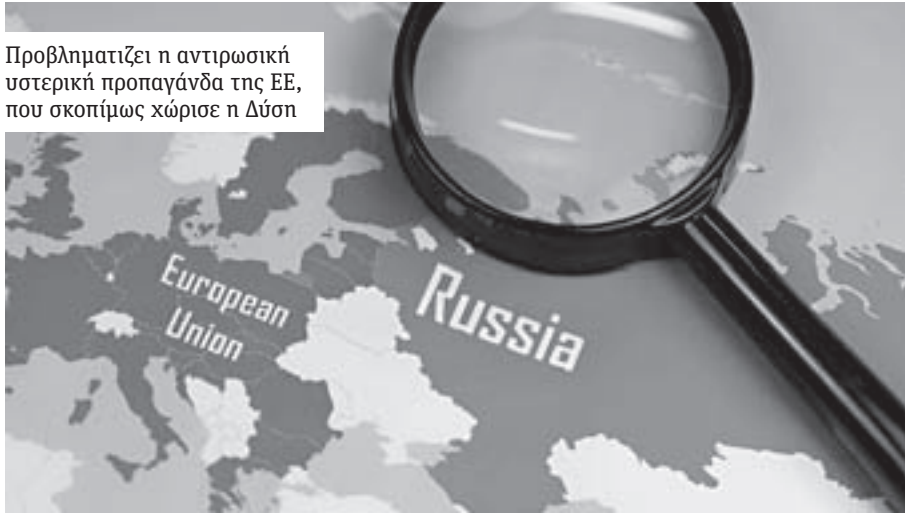
Δεν είναι ν' απορείς για την υπερπαραγωγή οδηγιών και νόμων, που αφορούν τα βιοδιασπώμενα καλαμάκια, τα μη αποσπώμενα πώματα, τον εξοβελισμό καπνίσματος-ατιμίσματος, τα ενεργεια-

κά πιστοποιητικά, τη woke agenda και τα gender studies. Κι αν τα παραπάνω θα μπορούσαν να ιδωθούν συγκαταβατικά ως: «εντάξει τώρα, δεν χάθηκε ο κόσμος, είμαστε μαθημένοι στον πολυτελή ανθρωπισμό ρε παιδί μου», το πράγμα σοβαρεύει δραματικά με ενέργειες όπως η απαγόρευση αζωτούχων λιπασμάτων, που οδηγούν στον αφανισμό των αγροτικών προϊόντων στο θυσιαστήριο της κλιματικής αλλαγής. Η Δύση νοσεί βαθιά και στην Ελλάδα, ουρά της, σπαρταράμε από φόβο μη και δείξουμε ότι δεν είμαστε ντυμένοι σωστά για να συμμετάσχουμε στις ντεκαντάνς βεγγέρες της που στην πραγματικότητα αποτελούν νεκρικά δείπνα. Μη και δεν γινόταν να ξυπνήσει το «ηφαίστειο» Τραμπ, δεν θα

«Ως Ελλάδα πρώτοι να αποτινάξουμε τη μιζέρια του ντελικάτου εραστή...»

παίρναμε καν είδηση για το πότε μεταβίκαμε από ζωντανό σε νεκρούς εν είδη Bruce Willis στο The Sixth Sense. Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία. Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα αν εμείς ως Ελλάδα πρώτοι αποτινάξουμε τη μιζέρια του ντελικάτου εραστή και με φυγή προς τα εμπρός κοιτάσουμε τον κόσμο, που μας απειλεί να μας αφήσει πίσω και γραπωθούμε γερά στο τρένο, που τρέχει και το οδηγεί ο ρεαλισμός και η θέληση για δύναμη.

* Ο Γιώργος Χώτος είναι ομ. καθηγητής Πανεπιστημίου Πατρών.

Προβληματίζει η αντιρωσική υστερική προπαγάνδα της ΕΕ, που σκοπίμως χώρισε η Δύση

ΔΥΣΗ

Ανήκομεν στη... σωστή πλευρά της Ιστορίας;

Του ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ*

Οσοι επενδύουν στα Χρηματιστήρια ακολουθούν δύο βασικούς κανόνες για την προστασία των κεφαλαίων τους. Ρισκάρουν για κέρδη δίχως να υποκύπτουν στην κερδοσκοπία, τοποθετώντας αλόγιστα «όλα τα αυγά τους στο ίδιο καλάθι». Η δεύτερη συμβουλή αφορά στην παραμέριση του εγωισμού με έγκαιρη διάγνωση λάθους για περιορισμό των ζημιών. Η κυβέρνηση έχει υποπέσει σε δύο σοβαρά λάθη στην εξωτερική πολιτική, τα οποία αν δεν διορθωθούν, πιθανόν να επιφέρουν αρνητικές συνέπειες στην πρόοδο του Ελληνισμού. Ιδιαίτερα εν μέσω του τουρκικού αναθεωρητισμού. Πρώτον: Η Ελλάδα ταυτίστηκε με τη γραμμή των Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, ενόψει εκλογών, χωρίς καμία πρόνοια ασφάλειας για ενδεχόμενη νίκη των Ρεπουμπλικάνων, με αποτέλεσμα να βρίσκεται τώρα στη δυσάρεστη θέση των «μη φιλικών συμμάχων» του εκτάκτου προέδρου Τραμπ, άνευ οποιασδήποτε γέφυρας επικοινωνίας με τον Λευκό Οίκο. Ο πρωθυπουργός τζογάρισε, αλλά έχασε η πατρίδα! Δεύτερον: Η Ελλάδα, αντί ν' αντιμετωπίσει αποτρεπτικά την επι-

θετική Τουρκία, «κήρυξε πόλεμο εναντίον της Ρωσίας», μιας ιστορικά φιλικής Μεγάλης Δύναμης, υπακούοντας υποτελικά στις εντολές NATO-ΕΕ, επένδυσε όλα τα οικονομικά και στρατιωτικά «αυγά» της υπέρ της φιλοτουρκικής Ουκρανίας και του αμφιλεγόμενου ηγέτη Ζελένσκι. Με ενδιαφέρον, που ούτε στην περίπτωση της Κύπρου έχουμε δει. Ενώ θα μπορούσε, λόγω καταπιεσμένης ελληνικής μειονότητας και χάριν ενότητας της Ορθόδοξης Εκκλησίας, να διαδραματίσει πιο ισορροπο και ουδέτερο ρόλο. Καταδικάζοντας την εισβολή και παρέχοντας μόνο ανθρωπιστική βοήθεια. Να αδιφορήσει για την αντιρωσική υστερική προπαγάνδα της ΕΕ και να διαμεσολαβήσει, ως ομόδοξο κράτος, για ειρηνική συμφιλίωση αδελφικών λαών, τους οποίους σκοπίμως χώρισε η Δύση. Κάτι, που έπραξε επιτυχώς η εχθρική μουσουλμανική γείτων. Δυστυχώς, υπονομεύσαμε τα εθνικά δικηκτικά προέδρου Τραμπ, άνευ οποιασδήποτε γέφυρας επικοινωνίας με τον Λευκό Οίκο. Ο πρωθυπουργός τζογάρισε, αλλά έχασε η πατρίδα! Δεύτερον: Η Ελλάδα, αντί ν' αντιμετωπίσει αποτρεπτικά την επι-

παγκόσμια διπλωματία. Ουδέν κακό αμιγές καλού. Ακόμη κι ένας «κακός» ηγέτης είναι ικανός -ενίοτε- για «καλές» πράξεις, σύμφωνα με την Αριστοτελική ετερογονία των σκοπών. Ο πρόεδρος Τραμπ διαπίστωσε την οικονομική αδυναμία των ΗΠΑ και τη ματαιότητα μιας ουκρανικής νίκης ενάντια στη ρωσική πυρηνική υπερδύναμη στο έδαφός της, με ή χωρίς το NATO. Έτσι, προτίμησε να μη διακινδυνεύσει έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο και τάχθηκε υπέρ της ειρήνης με τη Ρωσία. Δίχως, όμως, τη συμμετοχή Ουκρανίας και ΕΕ, οι οποίες θέλουν τη συνέχιση του πολέμου μέχρι τη διάλυση της Ρωσίας. Αποδεχόμενος την ενοχή του NATO στη γενεσιουργό πρόκληση της εισβολής και προσάρτησή των ρωσόφωνων περιοχών στη Ρωσία, βάσει της επιτευχθείσας στρατιωτικής κατάστασης στο πεδίο. Η διαφωνία μεταξύ ΗΠΑ-ΕΕ διχάζει την ενιαία Δύση, ανοίγοντας μεγάλο ρήγμα στην καρδιά της. Η κυβέρνηση καλείται να πάρει θέση ανάμεσα σε φίλους συμμάχους και εταίρους. Φοβούμενος ότι ο πρωθυπουργός -ως ευρωπαϊός πολιτικός- θα αυχόσει τα λάθη του το εθνικό συμφέρον του Ελληνισμού επιτάσσει αντιθέτως

τη σύνταξη, κατ' εξαίρεση, με τις ΗΠΑ, ασχέτως αντιπάθειας προς τον Τραμπ και την πολεμική οικονομική πολιτική του. Από την Αμερική εξαρτάται, γεωπολιτικά, η Ελλάδα. Είναι ανάγκη να συμβάλουμε στην επαναπροσέγγιση ΕΕ-Ρωσίας προς το αμοιβαίο συμφέρον όλων των λαών. Αρκεί και μόνο η φτηνή ενέργειά της. Μία νέα ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική ασφαλείας με τη χριστιανική πολιτισμένη Ρωσία θα αχρήστευε το δαπανηρό NATO και θ' απομάκρυνε τη μουσουλμανική γενοκτονία Τουρκία από την ΕΕ, πίσω στην Ασία όπου ανήκει. Θα απελευθέρωνε σημαντικούς πόρους για κοινωνική ευημερία, ειρηνική συνύπαρξη και οικολογική προστασία του πλανήτη. Ποιο είναι το νόημα ενός νέου ευρωπαϊκού NATO; Διαφορετικά η Ρωσοφοβία θα ενισχύσει την Τουρκολαγνεία και Μουσουλμανοποίηση της ΕΕ. Το υπαρκτό πρόβλημα του Ελληνισμού δεν πρόκειται να επιλυθεί, αν δεν πείσουμε την ΕΕ ότι ο μελλοντικός εχθρός της δεν θα είναι ο Ρώσος, αλλά ο νεο-οθωμανός Τούρκος, όπως τον 17ο αιώνα! * Ο Χρίστος Αλεξόπουλος είναι πατρικός οικονομολόγος - διεθνολόγος (Harvard) - συγγραφέας.

ΚΟΥΡΔΙΚΟ

Σ' έναν κόσμο που αναδιανέμεται

Του ŞÜKRÜ İLİCAK*

Ο εμφύλιος πόλεμος στη Συρία και η εμπλοκή της Τουρκίας για εμάς, τους κοινούς θνητούς, δεν είναι πλέον δυνατό να κατανοήσουμε πλήρως τι πραγματικά συμβαίνει. Γι' αυτό, εδώ και μήνες, χανόμαστε σε έναν ωκεανό θεωριών συνωμοσίας. Το γεγονός ότι το παιχνίδι παίζεται πίσω από κλειστές πόρτες έχει οδηγήσει σε έκρηξη του αριθμού «ειδικών».

Στην Τουρκία, οι αντιδράσεις κυμαίνονται μεταξύ εκείνων που πανηγυρίζουν για την πτώση Assad και ονειρεύονται να κάνουν το Χαλέπι τον 82ο νομό της χώρας κι εκείνων που υποστηρίζουν ότι η Τουρκία έχει παρασυρθεί σε μια παγίδα στη Συρία, ευρισκόμενη στη λίσση των χωρών, που προορίζονται για ανατροπή και διαμελισμό. Στην τουρκική ηγεσία, πάντως, παρά το κλίμα θριαμβολογίας, στο βάθος περισσότερο αγωνία παρά χαρά και ενθουσιασμό βλέπεις, καθώς ο Erdoğan κρατά στα χέρια του

«Οδηγούν σε συμφιλίωση εκείνους που μέχρι τώρα βρίσκονταν σε ρήξη»

μερικές χειροβομβίδες με την περόνη ήδη τραβηγμένη. Η μεγαλύτερη από αυτές είναι το Κουρδικό, μια εξαιρετικά περίπλοκη εξίσωση με πολλούς αγνώστους, η οποία έχει βρεθεί ξαφνικά στην πιο κρίσιμη

καμπή της και ήδη έχει λάβει διεισδυτικές διαστάσεις. Ωστόσο, υπάρχει μεγάλο πέπλο μυστηρίου. Ο μεγαλύτερος γρίφος αφορά τη λεγόμενη «νέα διαδικασία επίλυσης» του Κουρδικού ζητήματος, την οποία εγκαινίασε ο κυβερνητικός εταίρος Bahçeli. Παραλίγο να πέσω από την καρέκλα όταν τον άκουσα να λέει: «Ας έρθει ο αρχιτρομοκράτης Öcalan να δηλώσει από το βήμα του κοινοβουλίου ότι έχει διαλύσει την οργάνωσή του κι ας αφεθεί ελεύθερος». Αυτή τη στιγμή διεξάγονται έντονες διαπραγματεύσεις και αναμένεται η έκκληση του Öcalan για την εγκατάλειψη των όπλων. Ωστόσο οι Κούρδοι δήμαρχοι άρχισαν να συλλαμβάνονται ή να απομακρύνονται από τα καθήκοντά τους με

σαθρές δικαιολογίες. Αυτή η αντιφατική κατάσταση έφερε συζητήσεις. Αν υπάρχει συνεννόηση μεταξύ τους και δεν πρόκειται να ακολουθήσουν εξελίξεις, τότε ποιος είναι ο λόγος για αυτό το θέατρο εξαρχής; Ο Erdoğan, ενόσω υπόσχεται ειρήνη για τους Κούρδους άλλων, για τους δικούς του Κούρδους υπόσχεται αυξανόμενη καταπίεση και βία. Δηλαδή, το συριακό σκέλος του PKK είτε θα εγκαταλείψει πλήρως τα όπλα είτε θα αποδεχτεί να ενταχθεί στον συριακό κρατικό στρατό και θα μπορέσει να διατηρήσει, μέχρι ενός σημείου, την ντε φάκτο αυτόνομη διοίκηση που έχει δημιουργήσει. Αντιθέτως, στην Τουρκία απαιτείται από το PKK να καταθέσει τα όπλα άνευ όρων. Πόσο μάλ-

λον να δοθούν έστω και τα ελάχιστα πολιτιστικά δικαιώματα στους Κούρδους-το κράτος δεν ανοίγει καν συζήτηση ούτε για την απελευθέρωση του Demirtaş, ο οποίος αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση, κινδυνεύει να γίνει ο «Mandela της Τουρκίας». Ποια δύναμη θα μπορούσε να πείσει ένα ένοπλο κίνημα 50 ετών, το οποίο έχει χάσει δεκάδες χιλιάδες μαχητές, αλλά εξακολουθεί να διαιθέει άλλους τόσους κι ενώ η σύγκρουση έχει προκαλέσει επιπτώσεις σε εκατομμύρια ανθρώπους -με καμένα χωριά, μαζική μεταναστευση και κάθε είδους παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων- να παραιτηθεί χωρίς κανένα χειροπιαστό κέρδος; Σήμερα ο κόσμος ξαναμοιράζε-

ται και πλέον είναι πολυπολικός. Με την άνοδο του Trump στην εξουσία ο χάρτης της Μ. Ανατολής επανακαράσσεται. Είναι γεγονός ότι ο μεγαλύτερος υποστηρικτής του PKK και εγγυητής της κουρδικής παρουσίας στη ΒΑ Συρία είναι οι ΗΠΑ. Αν το PKK αποδέχεται την άνευ όρων εγκατάλειψη των όπλων, τότε μόνο δύο εξηγήσεις φαίνονται πιθανές: είτε έχει απειληθεί με την απόσυρση της υποστήριξης από τις ΗΠΑ, είτε του έχουν εγγυηθεί μια ασφαλή θέση σε μια νέα πολιτική τάξη πραγμάτων. Ίσως και τα δύο μαζί. Αν οι ΗΠΑ θέλουν πραγματικά να τερματίσουν το Κουρδικό ζήτημα, αυτό σημαίνει ότι επιδιώκουν να δημιουργήσουν ένα ομαλό καθεστώς για τις ίδιες και για το Ισραήλ, κατά μία έννοια μια περιφερειακή Pax Americana. Για τον σκοπό αυτό, οδηγούν σε συμφιλίωση ακόμη και εκείνους που μέχρι τώρα βρίσκονταν σε ρήξη.

* Ο Şükrü Ilıcak είναι ιστορικός - διδάκτωρ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ.